

מסורת הש"ס

(א) [לקמן מה:], (ב) ע"ז מזב: [ומספחא פ"ב ה"ו], (ג) ע"ז דה, (ד) גס זה שט, (ה) פסחים עג, (ו) [דברים יב], (ז) וְלֹה יַעֲבֹדָךְ, (ח) וְיִלְכַּד בַּמִּדְבָּר רִבְעָ קֹהֶלֶת בַּפְּסוּק וְרוּחַ הַשֹּׁמֵם אֵתָּה שְׁמוֹנֶה מֵלָאִכִּים מוֹהֲבִים אֶת הַחֲמָה] וְנִלְכַּד בִּלְקוּט שְׁמֵינִי קֹהֶלֶת אֶ רְמוֹת [תקטז:], (ט) עֵינִי רִימָה, (י) ע"י סוּגִית הַגֹּמ' דַּסַּס כִּי דַבְרֵי הַמוֹס' בְּכָלן יִיָּע וְעֵינִי מוֹס' שֶׁס' ד"ה ת"ל, (כ) ע"י מוהרש"ק בַּסֵּפֶר תַּפְאֶרֶת שְׁמוּאֵל בּוֹה הַדִּיבּוּר, (ל) [בדליאת לקמן עת:],

הגהות הב"ח

(א) גמ' לשון גבעות לשוים ימים לשון הרים: (ב) תוס' ד"ה הוּא דַּלְמֵר וְכוּ' ר' יוסי הגלילי אומר אלהיהם על ההרים ולא ההרים:

מוסף רש"י

אחד לשם אחד מכל אלו. אפילו צמח דלאו דדיה אלא דליקן ששחט לשון דבר שער [קמן] (א), לשוים הרים. לשר הממונה על ההרים (ע"ז גמ:), כיון ששחט בה סימן אחד. לעבודת כוכבים (שם דג:).

שנים אוחזין. זה בראשו חוה צקמו: **לשם דבר שער**. שחיטה סתם: **גמ'** **זבחי מוס**. ליאסר צהנאה כדיון תקרובת עבודת כוכבים שאסורה כמת ומת אסור צהנאה דנפקא לן בצמכת ע"ז (דף כט:)

מותמת שם מרים וגמר שם שם מעגלה ערופה: **מינאל ושינשול קטן**. כלומר לשום גדול שצכל הצריות או לשום קטן שצכולן: **שינשול**. תולעת: **דאמר לשום הר**. הר אינו נעשה עבודת כוכבים דכתיב(1) אלהיהם על ההרים ולא ההרים אלהיהם צמס' ע"ז (דף מה:): הלכך לשמן לא מיקריא זבחי ממים ומיהו פסולה מלאכול משום דמייא לשחיטת עבודת כוכבים מיחלפא צה וכדתנן לקמן (דף מה:): השוחט לשום נידר וינדב שחיטתו פסולה משום דמייא לשוחט קדשים צחוק: **לגדא דהר**. למלאך הממונה על ההרים: **דומיא דמיכאל**. דלא מחובר הוא. וצעלי חיים

אף על גב דלא מיתסרי משום עבודת כוכבים כדקיימאל לן בתמורה (דף כט:). מדאסר רחמנא נעבד לגבוה מכלל להדיטו שרי מיהו אלהות מקרו דכתיב (שמות ח) הן נוצח את תועבת מזרים וכתיב (דברים ד) וראית את השמש ואת הירח ואת הכוכבים וכל צבא השמים: **הימא צהמת חצירו**. לא מיציעיא שלו דמיתסרא משום תקרובת עבודת כוכבים שחיטת סימן אחד. דאע"ג דצעלי חיים אין נאסרים להדיטו לא משום נעבד אשעשא עבודת כוכבים ולא משום מוקאש שהקטו לתקרובת עבודת כוכבים כדקיימא לן בתמורה (דף כט:). מדאטעריך קרא למיסריניהו לגבוה דכתינא (צ"ב מ:): מן הבקר [ויקרא א] להויליא את הנעבד ומן האלן [שם] להויליא את המוקאש מכלל להדיטו שרי מיהו כי עבדי מעשה צוופייהו מיתסרי כדאמרין צפרק רבי ישמעאל ע"ז (דף נד:): אע"פ שאמרו המשתחוה לקרקע עולם לא אסרה חפר צה צורות ושיחין ומערות והשתחוה לכן אסרן והכא נמי אע"ג דלכתי צעלי חיים ניניהו צומיתסרי. והאי סימן אחד לאו דוקא דה"ה לחאי סימן. וציהנת חצירו נמי אע"ג דפשיטא לן דלין אדם אוסר דבר שאינו שלו [ויצמת פג:]: אשמועינן רב הונא דאסר לה צמעשה כל דהו: **רצוצה**. לא מיציעיא עומדת דכשהגציה והרציה קנאה צהגצזה ונעשית שלו אלא אע"ג דרצוצה ולא קנאה אסר לה צמעשה: **המשחוח צהמת חצירו לא אסרה**. אפילו למוצח משום נעבד: **עשה צה מעשה אסרה**. אף להדיטו. וטעמא יליף בצמכת ע"ז (דף נג:): מכל הכלים אשר הזניח המלך אחז צמלכותו צמעלו הכנו [ד"ה כטן] ואמר מר מאי הכנו שגזום דאסרי צהנאה ואף על גב דלאו דדיה הוו שהיו כלי שרת: **שזוחט חטאת**. לקמיה [ע"ג] מפרש מאי שגא חטאת דנקט: **שגא חטאות**. צשוגג משום שבת ומשום שוחט קדשים צחוק ומשום עבודת כוכבים שגלשתן צכרת. ומשום מקלקל לא מיפטר צצבת שהרי מתקנה הוא אצל בני נח שאבר מן החי אסור להם [וסהדין נ:]: וחטאת כי שחטי להם" צעלים דבר שאינו שלו הוי דשל גצזה הוי:

סימן אחד. דאע"ג דצעלי חיים אין נאסרים להדיטו לא משום נעבד אשעשא עבודת כוכבים ולא משום מוקאש שהקטו לתקרובת עבודת כוכבים כדקיימא לן בתמורה (דף כט:). מדאטעריך קרא למיסריניהו לגבוה דכתינא (צ"ב מ:): מן הבקר [ויקרא א] להויליא את הנעבד ומן האלן [שם] להויליא את המוקאש מכלל להדיטו שרי מיהו כי עבדי מעשה צוופייהו מיתסרי כדאמרין צפרק רבי ישמעאל ע"ז (דף נד:): אע"פ שאמרו המשתחוה לקרקע עולם לא אסרה חפר צה צורות ושיחין ומערות והשתחוה לכן אסרן והכא נמי אע"ג דלכתי צעלי חיים ניניהו צומיתסרי. והאי סימן אחד לאו דוקא דה"ה לחאי סימן. וציהנת חצירו נמי אע"ג דפשיטא לן דלין אדם אוסר דבר שאינו שלו [ויצמת פג:]: אשמועינן רב הונא דאסר לה צמעשה כל דהו: **רצוצה**. לא מיציעיא עומדת דכשהגציה והרציה קנאה צהגצזה ונעשית שלו אלא אע"ג דרצוצה ולא קנאה אסר לה צמעשה: **המשחוח צהמת חצירו לא אסרה**. אפילו למוצח משום נעבד: **עשה צה מעשה אסרה**. אף להדיטו. וטעמא יליף בצמכת ע"ז (דף נג:): מכל הכלים אשר הזניח המלך אחז צמלכותו צמעלו הכנו [ד"ה כטן] ואמר מר מאי הכנו שגזום דאסרי צהנאה ואף על גב דלאו דדיה הוו שהיו כלי שרת: **שזוחט חטאת**. לקמיה [ע"ג] מפרש מאי שגא חטאת דנקט: **שגא חטאות**. צשוגג משום שבת ומשום שוחט קדשים צחוק ומשום עבודת כוכבים שגלשתן צכרת. ומשום מקלקל לא מיפטר צצבת שהרי מתקנה הוא אצל בני נח שאבר מן החי אסור להם [וסהדין נ:]: וחטאת כי שחטי להם" צעלים דבר שאינו שלו הוי דשל גצזה הוי:

סימן אחד. דאע"ג דצעלי חיים אין נאסרים להדיטו לא משום נעבד אשעשא עבודת כוכבים ולא משום מוקאש שהקטו לתקרובת עבודת כוכבים כדקיימא לן בתמורה (דף כט:). מדאטעריך קרא למיסריניהו לגבוה דכתינא (צ"ב מ:): מן הבקר [ויקרא א] להויליא את הנעבד ומן האלן [שם] להויליא את המוקאש מכלל להדיטו שרי מיהו כי עבדי מעשה צוופייהו מיתסרי כדאמרין צפרק רבי ישמעאל ע"ז (דף נד:): אע"פ שאמרו המשתחוה לקרקע עולם לא אסרה חפר צה צורות ושיחין ומערות והשתחוה לכן אסרן והכא נמי אע"ג דלכתי צעלי חיים ניניהו צומיתסרי. והאי סימן אחד לאו דוקא דה"ה לחאי סימן. וציהנת חצירו נמי אע"ג דפשיטא לן דלין אדם אוסר דבר שאינו שלו [ויצמת פג:]: אשמועינן רב הונא דאסר לה צמעשה כל דהו: **רצוצה**. לא מיציעיא עומדת דכשהגציה והרציה קנאה צהגצזה ונעשית שלו אלא אע"ג דרצוצה ולא קנאה אסר לה צמעשה: **המשחוח צהמת חצירו לא אסרה**. אפילו למוצח משום נעבד: **עשה צה מעשה אסרה**. אף להדיטו. וטעמא יליף בצמכת ע"ז (דף נג:): מכל הכלים אשר הזניח המלך אחז צמלכותו צמעלו הכנו [ד"ה כטן] ואמר מר מאי הכנו שגזום דאסרי צהנאה ואף על גב דלאו דדיה הוו שהיו כלי שרת: **שזוחט חטאת**. לקמיה [ע"ג] מפרש מאי שגא חטאת דנקט: **שגא חטאות**. צשוגג משום שבת ומשום שוחט קדשים צחוק ומשום עבודת כוכבים שגלשתן צכרת. ומשום מקלקל לא מיפטר צצבת שהרי מתקנה הוא אצל בני נח שאבר מן החי אסור להם [וסהדין נ:]: וחטאת כי שחטי להם" צעלים דבר שאינו שלו הוי דשל גצזה הוי:

להדיטו אסור והיינו טעמא יו כיון דאשמועינן דאסורים לגבוה ומיקרי נעבד לכל הפחות לגבי גצזה צא הכתוב דלא תחמוד לאסור צפוי אפילו לא יחשב נעבד אלא לגצזה אע"ג דהר נמי חשוב נעבד לענין גצזה דממוכת צפרק כל הללמים (ע"ז דף מו:): דהמשתחוה להר אצניו אסורין למוצח מ"מ צפוי מותר דילפינן מכלים דלא מיתסרי כי היכי דילפינן תקרובת מכלים דכפרשית ואין להאריך כלן ויתת:

רצוצה לפני עבודת כוכבים. פירש צקונטרס לא מיציעיא עומדת דכשהגציה והרציה קנאה צהגצזה ונעשית שלו ואין נראה דכי הגציה נמי לא קנה לה לענין שתחשב שלו אם אין אדם אוסר דבר שאין שלו דהא גזל ולא נתיאשו הצעלים שניהן אינן יכולין להקדיש זה לפי שאינו שלו חוה לפי שאינו צרשותו כו' ולקמן (דף מה:). נמי דאמר רב נחמן אין אדם אוסר דבר שאינו שלו פריך ליה מהמנסך ומאי פריך מהמנסך והא מנסך מכי אגציהה קנייה כדאמר צהנצקין [גיטין דף נג:]: אלא ודאי צהכי לא חשיב שלו ואינו קניו לו אלא להתחייב צאונסין אלא נראה דנקט רצוצה לרצוצא דאף על גב דלא הרציעה ולא עשה צה מעשה גדול כל כך אסרה:

צ לפני עבודת כוכבים. אין לפרש דוקא לפני עבודת כוכבים וכרצי יהודה צן צצא דאמר לקמן (דף מה:). אין מנסכין יין אלא לפני עבודת כוכבים והוא הדין שאר עבודות דנראה דדוקא לענין ניסוך קאמר דצכל דוכתא דאיירי צשוחט לא נקט לפני עבודת כוכבים ועוד דאמאי פריך בצמון אשחוטיו חוץ לא ליחייב דמתחק צעפר הוא התם צשלא שחט לפני עבודת כוכבים ולא מתסרא ומ"מ חייב העובד מידי דהוה אעובד להר אלא ודאי אע"פ שלא צפני עבודת כוכבים נמי מתסרא והא דנקט הכא לפני עבודת כוכבים אורחא דמלתא נקט א"נ כיון דלפני עבודת כוכבים הוא מסתמא לשם עבודת כוכבים מתכוין אע"פ שלא פירש וכגון שהוא ישראל מומר והשתא מאי למימר דנקט רצוצה דלא מצעיא הרציעה לפני עבודת כוכבים דודאי לשם עבודת כוכבים נתכוון אלא אפי' רצוצה כבר כיון דישראל מומר הוא ושוחט לפני עבודת כוכבים מתכוין לעבודת כוכבים: **צ"י הא דאמר עזרא**. לא מיייתי סייעתא מעולא אלא מיהא דמיתסרא צהמת חצירו ע"י מעשה אצל דמיתסרא צמעשה וזטא אין יכול דלקדק דללמא עולא מעשה רצה קאמר כדאמר בצמון והא דקאמר בצמון ועולא מעשה כל דהו קאמר היינו משום דלרצ הונא לא מאי לפרושי מעשה רצה וא"כ על כרחך מעשה כל דהו קאמר דאי סימן אחד צעי א"כ הוה ליה לפרושי: **ר"י"ב ש"ש חטאות**. לא נחת למנינא דא"כ ליחני ארצעה וכגון שהוא יוה"כ אלא צהני אשמועינן חידוש דלענין שבת חייב אע"פ שלא תיקן אלא להויליא מידי אבר מן החי כדאמר צפסחים צפרק אלו דברים (דף עג:). וצחוק לעבודת כוכבים הוי חידוש כדמוכח צשמעתא וא"ת ואמאי חייב משום שחוטיו חוץ והא אינו מתקבל צפנים דחטאת העוף ליתא אלא ציחיד ואין קרבן יחיד קרב צצבת וי"ל כדיון דאס דאס ורק הוראה כדאשכחן צפ"צ דציה (דף כ:): גצי כצשי עצרת ששחטן שלא לשמן או שלא לומנן יס לו להתחייב משום שחוטיו חוץ דצפ' השוחט והמעלה (וצחים דף קט). מרצינן מקראי לחייב צחוק על כל הפסולין שאס עלו לא ירדו ואף על גב דאותו ואת צנו צחוק פטור משום מחוסר זמן^י שבת לא חשיב מחוסר זמן דלין זה אלא משום דלין עשה דקרצן יחיד דווח לא מעשה שבת:

השוחט פרק שני חולין

מ.

עין משפט ונר מצוה

קלו א מיי" פ"ב מהל' שחיטה הלהא כא סגמ עשין סג טוש"ע י"ד ס"ה ה סעיף ג:

קלו ב ג מיי" שס הל' יד סגמ שס טוש"ע י"ד ס"ה ד סעיף ו [ה] ו: קלה ד ה מיי" פ"ד מהל' שגגות הל' א ופ"ח מהל' ע"ז הל' א ע"י צהשגות וצכ"מ טוש"ע י"ד ס"ה קמה סעיף ת [ז]:

שיטה מקובצת

א] לא משום נעבד שעשאן עבודת כוכבים ולא משום מוקצה שהקצן לתקרובת עבודת כוכבים: **ב**] [וליתסרא] [מיתסרין] והאי סימן אחד: **ג**] דלא מיקרי אלוה משום דגלי רחמנא אבר תאבדון אי נמי הר מיקרי אלוה וה"פ אלהיהם שעל: **ד**] אע"ג דלא מיקרי אלוה משום דגלי רחמנא: **ה**] שהם תלושים והם המלאכים: **ו**] וי"ל דהתם מייירי כשעובדין אף את הצפורי: **ז**] ורבנן נמי אי לאו קרא וראית את השמש וגו' ואף על פי שמחזירין צגלגל הרקיע והא דקמני הכא לשם חמה ולצנה דהוי זבחי ממים היינו לגדיייהו שהם תלוסיסין המלאכים המנהיגים אותם כדאמרין **ח**] צמדש

רבינו גרשום

אין שוחט לא לתוך ימים. כלומר משום ע"ז דאמרין **א**) לאיסורא דימא קא שחט אבל שוחט הוא לתוך אוגן של מים דבענין לפרושי: הרי אלו זבחי ממים. כלומר ואסור אפי' בהנאה: הא דאמר לגדא. כלומר לשר של הר ודאי הרי אלו זבחי ממים: אשחוטיו חוץ לא ליחייב מתחק בעפר. כלומר הכי סברין חטאת בהמה דאינה ניתרת אלא אי בשנים אי ברוב שנים ואי אמרת כיון דשחט בה סימן אחד אסרה אשחוטיו חוץ כ' כלומר דלא חשוב חטאת ולא יתא חייבי אשחוט' חוץ דבסימן אחד אין מתקבל בפנים:

א) נראה דצ"ל לאסריה וי"ל שר של ים ועשין ע"ז (דף מ"א ע"ג) שנקיה אסריה לתון ויפשי"י שר שלו כמו אסריה דעניומא.

הא דאמר ד"ה. שאינו נעשה עבודת כוכבים דכפירש צקונטרס ואע"ג דלא חשיב אלוה לאסור התקרובת מכל מקום עובדו צסיף דכתינא צפרק כל הללמים (ע"ז דף מו:). הנכרים העובדים את ההרים הם מותרים ועובדיהם צסיף ואמרין נמי צפרק ארבע

מיסות (סנהדרין דף סא:). מידי דהוה אמשתחוה להר דהר מותר ועובדו צסיף ואין לתמוה דכיון דלא מיקרי אלוה אמאי עובדו צסיף דדוקא לענין איבוד קאמר קרא דלא מיקרי אלוה **ז**] דכתיב (דברים יב) צרישיה דקרא אצד תאצדון וא"כ ה"פ אלהיהם שעל ההרים תאצדון ולא ההרים שהם אלהיהם ועובדים אותם תאצדון ומה שמקרובת הר מותר היינו משום דגמרין מכלים דכתיב אצד תאצדון וגו' ואמרין צפ' רבי ישמעאל (ע"ז דף נא:): צכלים שנשמטו צכן לעבודת כוכבים הכתוב מדבר ואמר רחמנא דדוקא אלהיהם על ההרים ולא ההרים עצמן אלהיהם אי נמי מש"ה העובדן צסיף אע"ג דלא מיקרי אלוה יזשהרי מחובר הוא משום דגלי רחמנא צעובדי מזלות דמתחייב דכתיב (דברים ד) וראית את השמש וגו' ואף על פי שמחזירין צגלגל הרקיע והא דקמני הכא לשם חמה ולצנה דהוי זבחי ממים היינו לגדיייהו שהם תלוסיסין המלאכים המנהיגים אותם כדאמרין **ח**] צמדש

י"צ מלאכים מנהיגים את החמה ומיהו צקונטרס לא פירש כן דמוקי האי קרא דוראית את השמש וגו' בתלושים ומיייתי ראיח מנייה דאע"ג דצעלי חיים לא מיתסרי משום עבודת כוכבים מכל מקום מיקרי אלוה ואסרי תקרובת דידיהו וא"ת ומ"ש תקרובת הר מצפוי הר דפליגי צה תנאי צפרק כל הללמים (ע"ז דף מה:). דתנן ומה שעליהן אסור דכתיב לא תחמוד כסף וזהב עליהם רבי יוסי **י**) אומר על ההרים אלהיהם ולא ההרים אלהיהם ואמר צגמרא דפליגי צצפוי הר כהר וי"ל דהתם מייירי כשעובדים **י**] את הצפוי ואפ"ה שרי ליה לרבי יוסי הגלילי משום דלין עובדין אותו אלא אגב הר וצטיל לגציה דלא יתא טפל חמור מן העיקר ורבנן נמי אי לאו קרא **י**] הוו שרו מהאי טעמא אי נמי רצנן אסרי משום שעובדים אותו וקרא אסמכתא צעלמא **י**) וא"ת דמשמע צריש פרק כל האסורין (תמורה דף כח:): דצפוי צעלי חיים מותרים להדיטו ומוקי לא תחמוד כסף וזהב עליהם צצבר שאין צו רוח חיים אצל צצבר שיש צו רוח חיים הואיל והוא מותר צפוי נמי מותר ואפילו לגבוה משמע התם דהוה שרי אי לאו דכתיב צו מן הבקר ואפילו מייירי כשאין עובדין אותו מ"ש מתקרובת צעלי חיים דאסור וי"ל דצפוי שרי טפי דצטיל אצבייהו **י**] דהוה כנעבד עצמו דשרי לפי שהוא צ"מ ומיהו נראה דצפוי צ"ח אסור אפילו להדיטו מדפרין התם טעמא דרציניהו קרא הא לא רציניהו קרא צפוי מותר והא דכתיב (דברים יב) ואצדתם את שמש מן המקום ההוא כל העשוי לשם והשתא למא לה למידק **ט**] טעמא דרציניהו קרא השתא נמי דרציניהו קרא תקשה ליה היאך מותר להדיטו דקרא דמן הבקר לגבוה כתיב אלא ודאי אף

להדיטו אסור והיינו טעמא יו כיון דאשמועינן דאסורים לגבוה ומיקרי נעבד לכל הפחות לגבי גצזה צא הכתוב דלא תחמוד לאסור צפוי אפילו לא יחשב נעבד אלא לגצזה אע"ג דהר נמי חשוב נעבד לענין גצזה דממוכת צפרק כל הללמים (ע"ז דף מו:): דהמשתחוה להר אצניו אסורין למוצח מ"מ צפוי מותר דילפינן מכלים דתקרובת מכלים דכפרשית ואין להאריך כלן ויתת: **רצוצה** לפני עבודת כוכבים. פירש צקונטרס לא מיציעיא עומדת דכשהגציה והרציה קנאה צהגצזה ונעשית שלו ואין נראה דכי הגציה נמי לא קנה לה לענין שתחשב שלו אם אין אדם אוסר דבר שאין שלו דהא גזל ולא נתיאשו הצעלים שניהן אינן יכולין להקדיש זה לפי שאינו שלו חוה לפי שאינו צרשותו כו' ולקמן (דף מה:). נמי דאמר רב נחמן אין אדם אוסר דבר שאינו שלו פריך ליה מהמנסך ומאי פריך מהמנסך והא מנסך מכי אגציהה קנייה כדאמר צהנצקין [גיטין דף נג:]: אלא ודאי צהכי לא חשיב שלו ואינו קניו לו אלא להתחייב צאונסין אלא נראה דנקט רצוצה לרצוצא דאף על גב דלא הרציעה ולא עשה צה מעשה גדול כל כך אסרה: **צ לפני עבודת כוכבים**. אין לפרש דוקא לפני עבודת כוכבים וכרצי יהודה צן צצא דאמר לקמן (דף מה:). אין מנסכין יין אלא לפני עבודת כוכבים והוא הדין שאר עבודות דנראה דדוקא לענין ניסוך קאמר דצכל דוכתא דאיירי צשוחט לא נקט לפני עבודת כוכבים ועוד דאמאי פריך בצמון אשחוטיו חוץ לא ליחייב דמתחק צעפר הוא התם צשלא שחט לפני עבודת כוכבים ולא מתסרא ומ"מ חייב העובד מידי דהוה אעובד להר אלא ודאי אע"פ שלא צפני עבודת כוכבים נמי מתסרא והא דנקט הכא לפני עבודת כוכבים אורחא דמלתא נקט א"נ כיון דלפני עבודת כוכבים הוא מסתמא לשם עבודת כוכבים מתכוין אע"פ שלא פירש וכגון שהוא ישראל מומר והשתא מאי למימר דנקט רצוצה דלא מצעיא הרציעה לפני עבודת כוכבים דודאי לשם עבודת כוכבים נתכוון אלא אפי' רצוצה כבר כיון דישראל מומר הוא ושוחט לפני עבודת כוכבים מתכוין לעבודת כוכבים: **צ"י הא דאמר עזרא**. לא מיייתי סייעתא מעולא אלא מיהא דמיתסרא צהמת חצירו ע"י מעשה אצל דמיתסרא צמעשה וזטא אין יכול דלקדק דללמא עולא מעשה רצה קאמר כדאמר בצמון והא דקאמר בצמון ועולא מעשה כל דהו קאמר היינו משום דלרצ הונא לא מאי לפרושי מעשה רצה וא"כ על כרחך מעשה כל דהו קאמר דאי סימן אחד צעי א"כ הוה ליה לפרושי: **ר"י"ב ש"ש חטאות**. לא נחת למנינא דא"כ ליחני ארצעה וכגון שהוא יוה"כ אלא צהני אשמועינן חידוש דלענין שבת חייב אע"פ שלא תיקן אלא להויליא מידי אבר מן החי כדאמר צפסחים צפרק אלו דברים (דף עג:). וצחוק לעבודת כוכבים הוי חידוש כדמוכח צשמעתא וא"ת ואמאי חייב משום שחוטיו חוץ והא אינו מתקבל צפנים דחטאת העוף ליתא אלא ציחיד ואין קרבן יחיד קרב צצבת וי"ל כדיון דאס דאס ורק הוראה כדאשכחן צפ"צ דציה (דף כ:): גצי כצשי עצרת ששחטן שלא לשמן או שלא לומנן יס לו להתחייב משום שחוטיו חוץ דצפ' השוחט והמעלה (וצחים דף קט). מרצינן מקראי לחייב צחוק על כל הפסולין שאס עלו לא ירדו ואף על גב דאותו ואת צנו צחוק פטור משום מחוסר זמן^י שבת לא חשיב מחוסר זמן דלין זה אלא משום דלין עשה דקרצן יחיד דווח לא מעשה שבת:

א'